

— W tym względzie podniesione zostało, że pojęcie organizacji międzynarodowej, o którym mowa w art. 4 załącznika VII do regulaminu pracowniczego zostało bardzo precyzyjnie zdefiniowane w orzecznictwie. Sąd Unii Europejskiej w wyroku z dnia 30 listopada 2006 r. w sprawie J przeciwko Komisji (w szczególności, pkt 42-43) uznał, że w celu uznania organizacji za międzynarodową dla potrzeb stosowania art. 4 ust. 1 lit a) załącznika VII do regulaminu pracowniczego konieczne jest, aby została ona określona i uznana za taką przez inne państwa lub inne organizacje międzynarodowe utworzone przez państwa. W każdym razie w celu dokonania oceny międzynarodowego charakteru organizacji należy uwzględnić wyłącznie jej strukturę a nie jej przynależność do organizacji posiadających międzynarodową strukturę. W świetle tych ścisłych kryteriów ani Europejski Urząd ds. Bezpieczeństwa Żywności (EFSA) ani Europejska Fundacja Kształcenia (ETF) nie mogą być uznane za organizacje międzynarodowe w rozumieniu art. 4.

3) Zarzut trzeci oparty na naruszeniu zasady równego traktowania.

— W tym względzie podniesione zostało, że wykładnia przepisu przyjęta przez Sąd jest sprzeczna z logiką i prowadzi do dyskryminacji między dwoma kategoriami urzędników, która nie jest oparta na żadnym obiektywnym elemencie, poprzez traktowanie w taki sam sposób sytuacji osoby, która pozostawała poza granicami państwa pochodzenia wyłącznie dlatego że pracowała na rzecz państwa lub organizacji międzynarodowej (a zatem nie utraciła kontaktów z macierzystym państwem) i sytuacji osoby, która opuściła państwo pochodzenia ze względów rodzinnych tracąc więzi z tym państwem i która dopiero w dalszej kolejności pracowała na rzecz państwa lub organizacji międzynarodowej. Ponadto, zgodnie z zaskarżonym wyrokiem, należy traktować w różny sposób dwóch urzędników, którzy ponad dziesięć lat wcześniej opuścili państwo pochodzenia w celu założenia rodziny zagranicą tylko dlatego że jeden z nich po wieloletnim okresie zamieszkiwania w nowym państwie został zatrudniony w międzynarodowej organizacji.

Skarga wniesiona w dniu 14 lutego 2013 r. — Aer Lingus przeciwko Komisji

(Sprawa T-101/13)

(2013/C 101/60)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Aer Lingus Ltd (Dublin, Irlandia) (przedstawiciele: D. Piccinin, Barrister, i A. Burnside, Solicitor)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

— stwierdzenie nieważności decyzji Komisji Europejskiej z dnia 14 listopada 2012 r. wydanej na podstawie klauzuli 1.4.9 zobowiązań przyjętych zgodnie z rozporządzeniem Rady (WE) nr 139/2004⁽¹⁾ wobec Komisji przez International Consolidated Airlines Group (IAG) jako warunku zatwierdzenia przez tą instytucję nabycia przez IAG przedsiębiorstwa British Midlands Limited (bmi) i dotyczącej przeprowadzonej oceny ofert przydziałów czasu na start lub lądowanie na lotnisku Heathrow, które IAG powinna udostępnić zgodnie z ww. zobowiązaniami oraz klasyfikacji przedstawionej przez spółkę Virgin Atlantic Airways (Virgin) oferty przydziałów czasowych dla trasy Londyn Heathrow–Edynburg wyżej od oferty przedstawionej w tym zakresie przez spółkę Aer Lingus Limited (Aer Lingus);

— obciążenie Komisji kosztami poniesionymi przez skarżącą.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi trzy zarzuty.

1) Zarzut pierwszy dotyczący błędu w interpretacji ww. zobowiązań. Zdaniem skarżącej Komisja błędnie zinterpretowała służące ocenie ofert określone w klauzuli 1.4.10.c) tych zobowiązań kryterium dotyczące zaplanowanej przez uczestniczącą w przetargu linię lotniczą oferty połączeń z innymi przewoźnikami powietrznymi. Komisja zinterpretowała to kryterium w taki sposób, że obejmuje ono zamierzone przez Virgin plany w zakresie przewozu pasażerów na trasie Londyn Heathrow–Edynburg swymi własnymi połączeniami z lotami długodystansowymi, choć w rzeczywistości kryterium to ogranicza się do tranzytu pasażerów dla innych przewoźników lotniczych.

2) Zarzut drugi oparty na tym, że nie uwzględniono odpowiednio opinii pełnomocnika ds. nadzoru (Monitoring Trustee)⁽²⁾. Skarżąca twierdzi, że Komisja uchybiła spoczywającemu na niej obowiązkowi odpowiedniego uwzględnienia opinii tego pełnomocnika lub też odpowiedniego uzasadnienia, dlaczego tego nie uczyniła, w czworaki sposób:

— Komisja uchybiła spoczywającemu na niej obowiązkowi uwzględnienia opinii tego pełnomocnika ds. nadzoru lub też odpowiedniego uzasadnienia, dlaczego tego nie uczyniła, w zakresie dotyczącym przewagi Aer Lingus w zakresie połączeń międzyliniowych;

— Komisja uchybiła spoczywającemu na niej obowiązkowi uwzględnienia opinii tego pełnomocnika ds. nadzoru lub też odpowiedniego uzasadnienia, dlaczego tego nie uczyniła, w zakresie dotyczącym przewagi Aer Lingus w zakresie kosztów operacyjnych i analizy wrażliwości rynkowej;

— Komisja uchybiła spoczywającemu na niej obowiązkowi uwzględnienia opinii tego pełnomocnika ds. nadzoru lub też odpowiedniego uzasadnienia, dlaczego tego nie uczyniła, w zakresie dotyczącym sposobu, w jaki należy łącznie przeanalizować różnego rodzaju środki, aby uzyskać klasyfikację o charakterze ogólnym.

— Komisja nie zwróciła się do pełnomocnika ds. nadzoru o opinię w przedmiocie przewag w zakresie zagregowanego przydzielania przedziałów czasowych.

- 3) Zarzut trzeci oparty na oczywistym błędzie w ocenie. Skarżąca twierdzi, że Komisja dopuściła się oczywistego błędu w ocenie wyciągając wniosek, iż ze złożonej Aer Lingus oferty nie wynikała presja konkurencyjna, która była co najmniej „zasadniczo podobna” do presji wynikającej z oferty złożonej przez Virgin. Zdaniem skarżącej Komisja popełniła błąd zarówno w ocenie presji konkurencyjnej wynikającej z ofert przedstawionych w odniesieniu do

trasy Londyn Heathrow–Edynburg, jak i w ocenie zysków, jakie mogą zostać osiągnięte dzięki przyznaniu wszystkich tras jednemu przewoźnikowi powietrznemu zamiast przyznania trasy Londyn Heathrow–Edynburg spółce Aer Lingus, a pozostałych tras — spółce Virgin.

(¹) Rozporządzenie Rady (WE) nr 138/2004 z dnia 20 stycznia 2004 r. w sprawie kontroli koncentracji przedsiębiorstw (rozporządzenie WE w sprawie kontroli łączenia przedsiębiorstw) (Dz.U. 2004 L 24, s. 1)

(²) Osoba powołana w ramach nabycia bmi przez IAG po to, aby nadzorować wywiązywanie się przez IAG z przyjętych przez nią zobowiązań.